

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envían es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

SEMBRA Y COHIRÁS.

Qui no fa càs d'un doblè
 No'l té quant l'ha mestè.
 (Adagi mallorquí.)

En esta vida caduca,
 Quien no trabaja no manduca.
 (Adagi castellà.)

No molt lluny de Manacó s'alsa es puig de Son Galiana y baix d'ell, demunt un turonet, una caseta ròtja, just un ninet jugant à n'es pèus de sa mare.

Axò es Santa-Cilia, possessió enclavada en mitx de dos puitxos, En Moncada à n'es Llevant y En Galiana à n'es Ponent.

De derrera ells es matins y es vespres surt tal claredat que qualsevòl diria que allà-dessà hey ha encèsa una gran foguerada. Es qu'es sòl surt demunt un y se pòn derrera s'altre per podè mirá bé la tèrra, que ajaguda à sos pèus, admirada l'està contemplant.

Sempre m'ha pareescuda poètica sa vista que fan ses cases de ses possessions.

Per paratges plens de muntanyes petites y gròsses amb fondals y comellás, ò aplanats com la mar blava per hont sa vista s'hi pèrd, ensà y enllà, cases rotjenques ò blanquinoses se descubreixen, que alegran es cò des caminant y l'umplan de consòl y d'esperansa.

De sa xemanèya surt una columna de fum que, diguent à n'es trabayadós: «prònte vos espassareu sa talent,» s'en puja fins quantrapassà es nigúls per dí à Déu qu'es d'aquí baix fan s'obligació.

A Santa-Cilia hey ha còsa de *lo alto*. Carros plens de gent y persones que qualcan demunt bísties s'hi aturan devant: uns desxingueren y ets altres ferman s'animal à un'estaca perque ja no caben dins ses boals.

Acostemmoshi y veurem que passa.

Dins es forn dues porcelles fan xiu, xiu, y à dins sa cuyna demunt es fogons hey ha una filera d'òlles que déxan aná

una oloreta que fa menjera. Tot son dònes y hòmos que trafegan: uns amb tayants y guinavetes fan trèssos una euveya grassa; altres escòrxan llebres y conís; altres ploman perdius, cègues y aucellons; aquí contan plats blanchs y de coló de fòch, y cuyeres, y forquetes usades y sense usá; allà trencan metles; aquí dessà xapan sindries y melons; dalt una taula natetjan arròs; y entre tant un estòl de gent mena es mitx una bella jove y tot ley mòstran.

Es qu'En Tomeu de Santa-Cilia, horfa de pare y mare, s'ha casat amb na Catalina de casa antiga y honrada, y 'vuy fan ses nòsses.

Son les quatre des capvespre y tots es de sa casa ròtja estàn que no pòren dí pruna.

Hey ha hagut un diná de piñòl vermey y es jovensans s'han lluhits.

L'amo En Juan, son pare de na Catalina, que ja comensa à sè un pòch veyet, no s'atura de dirlos:

—Fiys méus, sembrau y cohireu.

Es sòl ja s'ha embarrancat y la gent *tòca puntillo* y románan tots sòls En Tomeu, na Catalina y es missatges.

Sa derrera paraula qu'ha dit l'amo En Juan fènt sa llagrimeta, dins es carro, ha estada:

—Fiys méus, sembrau y cohireu.

¿Y quina vos pensau qu'es sa vida d'aquests dos espòsos, lectors de L'IGNORANCIA? Ydò ascoltau un'estona y heu sèbreu.

Es sa dematinada; es gall amb son acostumat *quechquerequech*, saluda s'auba, y En Tomeu péga bot des llit, se pòsa es calsons y surt à defòra.

Demunt es puig d'En Moncada s'hi destria una clarura que à pòch, à pòch, va cresquent; y un'estrella guayta per s'entre llum, dient à ses altres:

—Arrux, arrux, vòltros, qu'ha de vení el Rey de sa claró y no hey teniu cap feyna: à gèure falta gent.

Y la creuen, y s'en van, no sé ahon perque m'estim més mirá En Tomeu que crida es missatges; encalenteix s'escudella, berenan; y, joínt ses mules y es bòus, y posantlos un sach amb sa llevó dalt s'esquena y s'arada capgirada demunt es jou, *tòcan varques*, perque sabates no'n duen cap à n'es camp.

Hey arriban; y amb un Pare nòstro comènsan es trabay. Y solch vé, y solch va, y En Tomeu escampa qu'escampa grà per demunt sa tèrra, perque, nasquent, cresca y Déu li deix segá bò y granat.

Y es sòl ja corre p'el Cèl, y En Tomeu que no s'atura d'escampá blat y es missatges de taparló llaurant.

Y amb axò passan hòres y hòres, y allà'n fòra, à ses cases, de sa xemanèya surt un pòch de fum qu'apar que diga:

—¡Sopes! si no feys via no hey sereu à temps.

En Tomeu que mira es sòl y es fum de sa xemanèya, fa desjoñi à n'es missatges, tiran es jou en tèrra, déxan s'arada amb so garròt de ses corretjades, fermat à n'es mantí, y.... à diná s'ha dit.

Dins mitj' hòra ja tornan essè à n'es camp, y hala, que hala, fins que pòst es sòl, à boca de sòl-lera, tornant desjoñi s'entrègan à ses cases un pòch cansadets, però amb aquell cansament qu'alegra es cò y umpl' s'ánima de pau y gòtx imponderables: es sa satisfacció qu'un sent com ha complit amb son devè.

Y axí passa un dia, y en passan dos, y passa un any.... y En Tomeu y es missatges seguexan trabayant.

¿Y na Catalina?

Na Catalina, des cap d'un pòch de haversè'n anat En Tomeu, bota d'es llit, se vest y surt à n'es portal resant amb sa criada p'es séus antepassats, per ella, p'es séu espòs y p'ets infants.

S'en va à veure ses gallines, les tròba ajagudes, l'enrevòltan mentres tant es gall, gelós, amòlla un parey de ses séues nòtes musicals, que tot leu desbarata,

però ses gallines tornan à enrevoltà na Catalina y *quech, quech, quech*, 'par que li digan:

—Madoneta, daumós berenà.

—Esperau un pòch, fietes mèues, aniré à vesti aquells atlotons que ja los sent que cridan.

Y es vè, perque En Tomeuet y En Juanet s'han despèrts y ténen aquestes rahons.

—¡Mumareee!... ¡Mumareee!...

—Are vendrà, Juanet.

—¿Sabs qu'havia pensat? de fé un clòt de figuera... ¡Mumareee!...

—¿Que l'has de fé, tanta frissó?

—Veus, mos axècam, agafam un'axada, y... à ses figures martinengues...

—¿Y qu'hem de fé es clòt de figuera?

—Per sembrarnhi una; y tornarà gròssa y porém menjá figues. ¿No 's vè, Tomeuet?...

—Ell ne tenim d'altres.

—Però, veus, aquesta será nòstra. Y, si un dia mos passa p'es cap de tayarla, agafam una destrál y vorás qu'anirà de bé: y farem redolá sa sòca, y mos engronsarem amb sa rama... ¡Mumareee!...

—Ja vénch, capbuyt. Vaja, *alto*, fóra són.

Y na Catalina entra dins sa cambra.

—Mumare, hem de sembrá una figuera, ¿eh, Tomeuet?

—¿Quant?

—Are hem d'anà à fé es clòt.

—Sabs ahont anirás? à passá es Pare-nòstros. Vaja, digués devant, Juanet.

Y, fènt returades lo mateix qu'un coix quant camina, se pòsa à dí:

—Pare nòstro, vos qui estau, en tot lo Cèl, sia santificat... ¡Vat' allà un borino! Agafalmè, Tomeuet.... el vòstro sant nòm, vènga à nosaltres.... agafalmè, Tomeuet; are futx, are futx, adios Déu.... el vòstro sant reyna.... Amen Jesús. Mumare, vuy berenà.

—Un parey de singlades t'en durás tú, si fas aqueix mòdo de ressó. Ja t'estimarà molt la *Porissimeta*.

Y d'aquesta manera na Catalina los fá passá un enfilay d'oracions, los dona un tròs de pa y formatge, y ells, més contents qu'un Pasco, s'en van à fé es clòt de figuera.

Na Catalina se pòsa à trafetjá per la casa, vé es capvespre, puja demunt es sòtil, trèu es cap à sa finestra, y allà 'n fóra, es mitx des camp veu En Tomeu qu'amb sos missatges trabaya que trabaya y encomana à s'aucellet que va per allà que li don comendacions: y dins es seu còr sent una còsa que se diu.... poesia.

Y vé es vespre y fa un bòn fòch: els atlotons están prou alegres perque al punt vendrà son pare. Y, axí que senten ses mules, surten à n'es portal y ténen pò de sa fosca, però veuen aquell que los posá à n'el mon, y s'hi afèrran p'es còll y per sa cinta, y d'aquesta manera se presenta à sa seua espòsa que per pòch li dona un abrás y una besada, si

fós còsa que s'estilás à Mallorca; y tots dos senten un gòtx y un'alegría que sa llengo no pòt ni sab explicá. Si el Rey veyax axò, se faria tròns de sa corona y des governá per essè còm aquests dos ditxosos espòsos.

(Acabarà.)

JORDI DES RECÓ.

SA MÁ DES MORO.

1731.

RONDAYA HISTÒRICA.

I.

¿Sabeu aquell carreró
Que des carré de s'Estanch,
Tirant cap à sa Dressana
Surt pròp d'es de Sant Juan?
Un carreró trist, ombrívol,
Que si es brassos axamplau
À una paret y s'altra
Casi arribau amb ses mans?
¿Un carreró estret, qu'es grassos
N'han de passá de costat,
Qu'una dòna no hey cabia
Quant s'usavan miriñaechs?
¿Que Déu y tot, quant en passa
Per anà à qualche malalt
S'ha d'afluxá des paraygo
Per no poderley entrá?
¿Que s'Ajuntament un dia
Hey volia posá es gás,
Y fonch impossible, perque
Sa canonada no hey cab?
¿Sabeu quin carré vos diel?
¿Sabeu de quin carré vos parl?
Ydò hòno, si heu sabeu
Ja sabreu qu'à s'cap d'avall
Acaba amb una plasseta
Bruta, lletja, desigual,
Còm casi totes ses places
D'aquesta il-lustre Ciutat,
Ahont s'art, s'intel·ligència
Y es bòn gust municipal
Tresòrs may vists hey abocau
De finestrons, y forats,
Portals fingits, y altres còses
Qu'un París de Palma fan.
També sabeu qu'à un recó
D'aquesta plasseta, hey ha
Un estrumbòri, un birombe,
Un clapé mitx axaubat,
Que suposat fa es servici
De dú s'aygo à n'es veynats,
Li podrém doná eis honors
D'una font monumental,
Perque es forastés se pensin
Qu'à Palma també n'hi ha.
Font monumental, no crega
Ningú que de bromes vatx:
De font, sabem que té s'aygo,
Y de monument, mirau:
Per allà un dia passava
Molt rebéut y atropellat
Un anglès, d'aquells anglèsos
Que vénen, tan prins y llarchis,
Amb sa perruca d'estopa,
Y ses patilles d'estam,

Y es capell tirat enrera,
Y un *album* devall es bras,
Y un cussat amb sa má esquèrra
Y un paraygo amb s'altre má.
Passa, veu sa fònt, s'atura,
La mira tot ensausat,
La contempla, l'examina,
S'arma amb sos lentes es nàs,
Trèu sa cartera y apunta
Amb ploma de làpis blau:

«*Very-gut — Monument Palma
Of Vitruvi buñol's art.*»

Y es eús hey pòsa sa firma
Còm à *touriste* il-lustrat,
Ensument, alsant sa cama,
Y fènthi una bassa à baix.

Però axò dexemho corre
Y anem à lo que fa el cás.
Devòra aquest estrumbòri,
Dèu fé una trentena d'añs,
Un'algorfa molt antiga
Parexia está esperant
Que, piadós, un béch de grúa
Sa feyna li estalviás
De fé un croxit tota sola
Y venirsen per avall.
Dins es carreró, s'entrada
Fosca, homida, traspirant
Regalims ses parets negres
D'hont era fuyta sa cals;
Es sòtil de negres bigues
Descansant demunt un arch,
Del qual llastimós penjava
S'*esqueleto* d'un fanal;
Oló de rescús, pols, sutja,
Tereñines p'es bigam,
P'es recons brutó, y p'en tèrra
Escorpins y escarabats,
Qualsevol que 'n pòques feynes
Allà dins s'hagués trobat
Més bé que dins un'entrada
Se creuria dins un vas.
Un balcó amb vidres tots tròssos
Y fèrros entorellats;
Dues finestres cuadrades
Qu'ubèrtes no's veyan may;
Una corriòla en es pòrxo
Amb una còrda d'espant
Que sa pols la se menjava
À fòrça de no rodá;
Y una volada de teules
Que queyan de tant en tant,
Tal era, de part defòra,
Aquest misteriós palau.
D'ornamentació escultòrica
No estava lo més sobrat;
Vaja per una riquesa
Que s'heràldica hey dexá.
Devés s'alsada d'un hòmo
Y no molt lluny des portal,
S'hi vèya una finestreta
De sobre dos pams quadrats;
Y dins un retxat de fèrro,
Ben espidada amb un clau,
Una má d'hòmo, ja seca,
Amb sos dits ben estirats.
Y allà, en aquell temps (*joh temporal!*)
Temps que ja no tornarà,
En qu'es llibres, ses escoles,
Y es confèssos, y es *papays*,
Y l'Inquisició, y es frares,
Y es Govern, y es Tribunals,
Permetian que ses bruxes
Anassin per dins Ciutat,
Y que sortissin bubòtes,
Y aparaguéssin *mamans*,
Dia dessèt de Novembre
Y dia trenta de Maix,
Quant mitja nit anunciava

En Figuera amb so batay,
Dins sa casa se sentia
Amb qualche jaméch mesclat,
Rendu de seda y cadenes,
Y à ratos un confús plant,
Y oló de sofre y de cera,
Y ramó de rossegays.
Y à sa má hey comparexían
Algunes gótes de sanch
Y ets óssos se remanavan
Còm si volguessin saltá.
Y quant s'aua era sortida,
Y el Cèl se posava clá,
Y sa fosca s' enfoñava
Dins ets avenchs infernals,
Cessava es rendu de seda,
Callava es jaméch ingrat,
Y s' esborravan ses gótes,
Y s' aquietava sa má.

¿Quina era d' axò sa causa?
¿Quin drama s' era passat
À dins sa casa ruynosa
De p' es carré de s' Estanch?
Axò, lector, que'n paciència
Has lletgit es méu romans,
Si sa rondaya no 't cansa
Un' altre dia heu sabrás.

(Continuará.)

ALIQUID.

XEREMIADES.

Hem rebut un exemplá de sa *Memòria* qu' ha publicat sa *Compañia Industrial y Mercantil de Mallorca*; donant conte des primé exercissi que compren mitx any; y segons pareix aquesta Societat ha trèt un 20 per cent de benefici.

Bé los vá si no s' espeña. No poria essè de ménos: ¡una Societat que fá esperit de ví y mèl! Ja 's de rahó. Si es carrilés poguessin plorá amb sos séus uys.....

Gracies per s' atenció.

Molta trifulga hey ha hagut à Mallorca y molts de mals de ventres ha donat à n' es pobrets s' orde mal dictada ò mal entesa sobre sa plata llisa. ¡Ja estám ben posats! ¡Ditxóts temps en que teniam es sòus y ses tresets! pues entre y entre veyem unses d' òr, y doblés, y durillos; ara sòls veym papé y més papé y ben pòch òr y plata de regusay y monèts y moneyetes falses. ¡Alèrta, ignorants! que diuen que'n tornan corre de pésses còm aquelles que les foradaren. Si ell-axò va axí, no será estrañ que dins breu temps ningú vulga moneda de cap casta; axò seria s' únich mèdi d' evità ses falsificacions.

Hem rebut un atent ofici del Sr. Jefe d' es *Trabays Estadístichs d' aquestes Illes*, acompanyant un *Questionari* ò sia una colecció de preguntes sobre s' establiment des *Crédit agrícola d' España*, altament importants per son objecte.

Desitjariam podé insertá aquest do-

cument dins ses columnes de L' IGNORANCIA, es mateix temps que tení notícies bastants per contestá aquelles preguntes, més es caracte humorístich de aquest setmanari y ses curtes dimensions des mateix, mos privan de podé complaure à dit señò amb sa pròtitut que desitja. Axò no fá de que per sa nòstra part no fassem tot quant sapiquem per ajudarli à lográ es fi que se propòsa en vista de lo interessant qu' es aquest assumto.

En es n.º 21 de s' *Ilustració Catalana* verém transcrit s' article titulat *Caxes y arguilles* que, fa un parey de mesos publicá L' IGNORANCIA.

Ja no es sa primera vegada qu' es catalans fan cas de nòltros, pues també s' enamoraren d' *Es Mòro de sa Llónja* y el se fèren séu.

Nòltros los ho agraphim; al cap y à la fi es periòdichs il·lustrats son es qui més pòden judicá sa nòstra ignorancia.

¡En nòm de Déu! Se parla de veure si será possible tirá à baix sa benaventurada paret-paparra de sa Llónja, y substituir-la amb uns retxats de ferro.

Si quant era hòra haguessin enganxat de la paraula à L' IGNORANCIA, sa primera feyna hauria corregut de conte nòstro. Però, está vist que per fé lluhí sa Llónja lo que sòbra deuen essè doblés.

Esperam que d' un dia à s' altre se publicarà es programa d' es *Certámens* que s' han de celebrá per honrá més *Ses Fires*.

Per *in pròntu*, s' Ajuntament ja ha donat à llum es séu, respècte d' una *Memòria sobre conducció d' aygos à Palma*; y lo milló es que es premi de 300 duros está depositat.

Veurem qui será es més venturós.

Qui habet aures audiendi audiat: Parlam amb llatí perque no convé que mos enténga tothòm.

Quant un corneta tòca sa trompa ets soldats l' enténen y ets atlòts no. Ara à nòltros mos passa dos doblés de lo mateix. Volem escriure, sense fé taques à n' es papé blanch.

Aquella llatínada vòl dí:

Que qui té oreyes que les badi.

Que qui té comprensió que fassa es cap viu.

Que qui té cames que les trèga.

Que qui té bastó amb borles, que procur manetjarlo quant sia s' hòra.

Se tracta *nada ménos* que d' una peste ò contatge qu' ha arribat à Mallorca, y es dins Ciutat.

No es sa *filoxera* encara qu' es ví sòl produhí uns efectes parecuts à n' es séus.

No es sa *lepra* per més que à n' es qui la té li pugan dí brut.

No es tampòch sa *trichina*, encara que don condicions de pòrchs à n' es acomesos.

Aquesta peste mos ha arribada à Mallorca en forma de cartó. Sòl entrá p' ets uys, y de totduna produheix ets efectes de s' *oxigeno* que dona alegria; més, aviat pòsa malalta sa consciència y mata s' innocència.

Qui habet aures, etc.

¡Aquests atlòts, aquests atlòts que fan tota casta de mals criances p' es carré, tirant piñes de lleña de forn, y pedres y altres còses pitjós, y rompan vidres des balcons; y no ténen cap municipal que los capturi!

¡Aquests cans que van à llòure, y quant un manco s' ho pensa li mossegan sa cama!

¡Aquests pares qu' en llòch de corretgi es mals fets des séus infants, los defensan y trèuen sa cara injustament per ells!

¡Aquests veynats que fan es beneyt y se menjan ses coques ò tortades envia-des à un' altre veynat, y qu' ells admetan enganant es qui les dú!

Tot axò son mòstres de sa pòca cultura que reyna dins Ciutat y de sa malícia qu' encara governa à molts.

L' IGNORANCIA desitjaria no senti à dí tan sovint nòves pròves d' aquesta pòca cultura que fan pòch favó à n' es qui la pòsa amb òbra.

Hem estat convidats per ses Societats *La Protectora* y *La Mascarita* à fi d' assistir à n' es balls qu' han donat una y altre.

Agraphim sa séua atenció y desitjam que continuhin donant passatemps agradable à n' es concurrents y sócios, de sa manera digna y decorosa còm suposám qu' heu saben fé.

Ahí, segons s' havia anunciat, degueran fé sa gran taulada de que mos parlavan es diaris. Còm era divènnres, ¡mirau si hauria caygut bé aquell gran peix que s' altre dia mostravan en es Circo!

L' IGNORANCIA ha rebut una correspondència de Buñola que déxa d' insertá perque no es publicadora; amb tot y axò, creu que son fundades ses quèxes que conté, ja sobre es varios forastés que gaudexen per son conte demunt la vila, ja sobre s' estat abandonat en qu' está sa cistèrna pública, ja sobre lo mal cuydat qu' es tròba es cementèri, ja per sa pòca conservació que se té des camins vecinals, etc., etc.

Desitjariam qu' es qui manetjan es tango de dita vila no donássen llòch à

qu'exes d'aquesta casta, que no los donan cap mica de glòria, axí com tampòch los ne dona es qu'un forasté vèja s'estat abandonat amb que ténen fa molts d'añs sa casa de la vila.

* *

Aquesta setmana hem vist una còsa que fèya estona que no haviam pogut veure, y es sortí s'aygo per sa boca d'una troneta des mitx de Plassa y corre formant riereta p'es carré d'En Cereròls cap à s'Argenteria. Axò no sé si dèu essè perque es fanch no s'axuch à n'aquell tròs de carré, ò per durla, fòra siquia, à ses fònts qu'encara no'n ténen.

Jó pensava, y amb mí molts d'altres, que si la poguessem gordá à n'aquesta aygo, que suposam sobrant, per quant no'n tendrem abastament s'estiu per beure, hauriam comensat à resòldre es difícil problema de sa canalissaciò de sa nòstra Ciutat.

* *

¿Seria molt costós es netetjá d'herbes y demés còses estranyes aquell monument mascle comensat en forma de fònt des mitx des Mercat? Perque si no hagués de costá molt seria còsa de ferí una mica de dissapte per allá, que bé heu ha mesté.

COVERBOS.

Un señó qu'era molt aficionat à sa cassa, sortí una vegada à cassá y matá dues perdius. Tot gojós arribá à ca-séua y doná orde à sa séua senhora de que les aguiás des milló mòdo que sabés, perque havia convidat el Pare Tomás, y volia quedá ben lluhit.

Era aquest un frare molt conegut de la casa.

Sa senhora, l'ondemá dematí, passá s'orde à n'es cuyne, qu'era molt viva-rètxo, y les aguiá. Tan avengudes les trobá quant les tastá, que de mica, en mica, les s'empessolá totes dues.

—¡Ah, torpe de mí! ¿y qu'he fét?... (se preguntava ell mateix;) Ara vendrán ets apuros... veurém com m'en desfás d'aquests triunfos.

Pensant y cavilant s'en va à cercá es frare qu'estava convidat, y li entimá aquesta:

—Mirse, Pare Tomás, vostè se creu qu'es señó l'ha convidat per diná y l'engana; lo que cerca de vostè es tayarli ses dues oreyes.

Es frare obria ets uys com à salés. —Jò li don aquest avís per bé. M'ascolt: Si en posarsè à sa taula repara qu'es señó asmola es guinavets, ja pòt fugí de quates, qu'es señal que li tayarà ses oreyes, are si no fa rès estiga tranquil.

Es frare compregué sa bònna intenciò des cuyné y ley agraquí.

Vé s'hòra de diná y es señó axí com tenia costum, agafá un guinavet y comensá à asmolarlò.

Encara no'u veu es frare, quant ja l'hi ha estret cametes amigues cap à n'es carré. Es cuyné, qu'esperava s'ocasiò, surt depressa à s'escala cridant à tot pulmó:

—¡Es frare s'en dú ses perdius!

Y es señó qu'heu sent, surt cridant à n'es balcó:

—¡Fraret, de dues una!

Y es frare girantsè li responia:

—Ni una, ni ninguna.

* *

Un sollicherich vengué una vegada à Ciutat y entrat à una barberia volgué que l'afeytassen; tan fexuga trobá que tenia sa mà es barbè, que quant va tení es rahó pròp d'es còll, li digué:

—Dexaumè parlá: si akás me muir d'akesta me deix enterrat à Sant Francesk.

* *

—¡Mumpare! dins es corral hey ha un rè-negat.

—¿Que dius, Catalineta? ¡Jesús, Sant Antòni!

Y ja es partit cap à n'es corral creguent trobá un mal esperit: ¿y que diriau que trobá? ydò, un rè qu'es negava dins un clòt d'aygo.

¡Vaja un susto!

* *

Una jovensana d'un pòble de sa muntanya se brodá unes faldetes amb puntes. Es dia que les estrená va aná à missa, y en lloch de mirá sa missa no més feya alsarsè es vestit perque l'hi vèssen aquell adorno. Una dòna de seiny que estava darrera ella, quant va veure que aquella capbuyt no ohia missa ni'n dexava ohí, s'acostá à ella y l'hi digué, fortet, perque ses altres heu sentissen:

—Les t'haguesses posades demunt y les te veurian, paretjala.

Ydò, veys, vat'aquí un avís que poria serví per algunes señoretas.

* *

Un sentenciat à mòrt va demaná que el sangrassen.

—¿Y perqu'es vòl sangrá? (li preguntáren.)

—Perque he sentit dí, (respongué,) qu'una sangría à vegades salva la vida y jò hey vuy prová.

* *

Un pòbre una vegada demanava lli-mosna, y deya:

—Qualque còsa per amor de Déu, ò sino.....

—¿Que voleu dí... ¡O sino!

—M'en aniré.

* *

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Mahoma es un Déu fals.*

SEMBLANSES.—1. *En que té banchs.*

2. *En que serveix.*

3. *En que cantan en sa nit.*

4. *En que no està per jóchs.*

QUADRAT.....—*Pera-Edat-Rava-Atach.*

PROBLEMA.....—*48 coloms.*

FUGA.....—*Cantan papés y menten barbes.*

ENDEVINAYA.....—*Una figuera de móro.*

LES HAN ENDEVINADES:

Sòls un qu'es firma *En Bròu* ha enviat solucions amb anticipaciò. Si es solucionistes, que s'en vénen amb qu'exes, volan que los insertem à sa llista, que s'axequin dematí y que les mos envian, bé p'es Correu ò à sa nòstra Administraciò, fins es dimecres de cada setmana.

GEROGLIFICH.

D. II

SEIDIEN

LOI

NOMAR.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla un abre à un hòmo?*
2. *¿Y un betlèm à ses possessions?*
3. *¿Y una Parròquia à n'es Seminari?*
4. *¿Y un Bisbe à un majordom?*

RAMIONS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un pòble de Cataluna; sa 2.ª, lo que desitja un matadó de pòrchs forasté; sa 3.ª, una planta; sa 4.ª, lo que diu que fa un que mata bòus; sa 5.ª, lo qu'hey ha més gran en el mon, y sa 6.ª, una letra.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.A..E..A .EYA .O.Y O .O.A.

RAMIONS.

CAVILACIÓ.

SOMBRA.

Compòndre amb aquestes lletres un nòm d'hòmo.
X.

ENDEVINAYA.

¿Quin es s'animal que té
Ales y no pòt volá,
Y per devall tèrra vá,
Amb que sia Llucifé,
Y en encontrarlò roté
A n'es còll li fa pegá?

JORDI DES RECÓ.

(Ses solucions dissapte qui cè si som oius.)

12 FABRÉ DE 1891.

Estampa den Pere J. Gelabert.